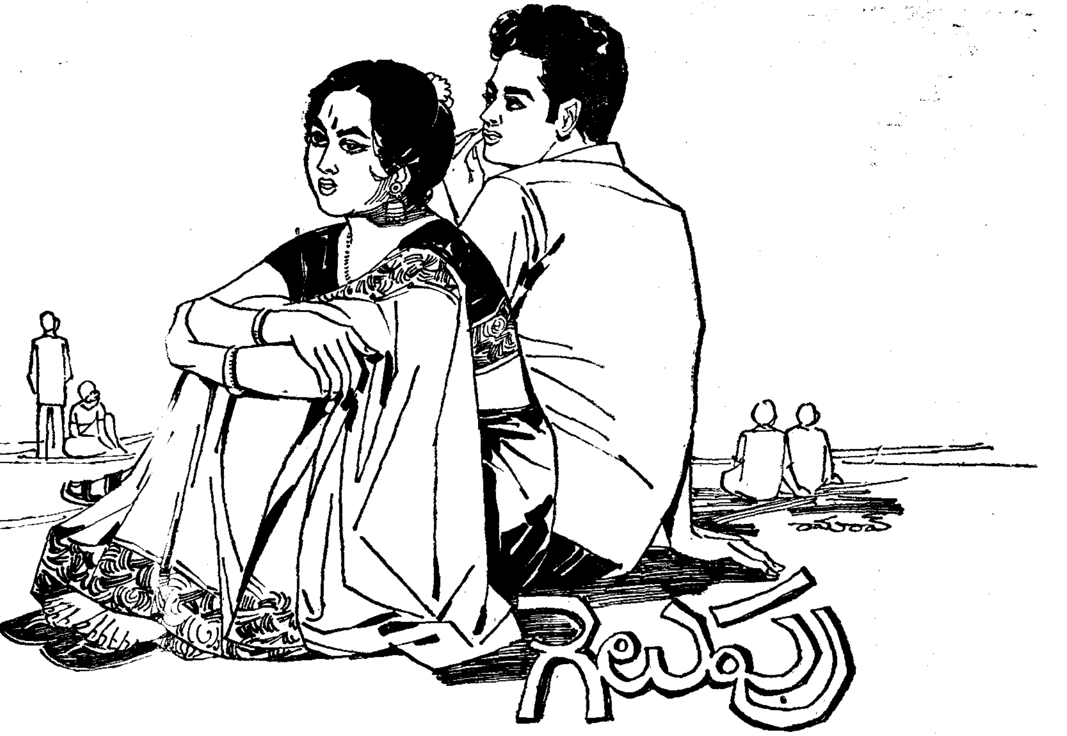

గెలుపు

'అన్యాయాలు జరిగిపోతున్నాయ్, మనుషుల్లో స్వార్థం పెరిగి రాక్షసులుగా మారిపోతున్నారు' అన్న దానికి సమాధానం చెప్పి, పరిష్కారం సాధించగలవారు యువతరంవారే. అంతేకాదు యీ అవకాశం ఎక్కువగల వారు ఆ స్వార్థపరుల బిడ్డలే!

ముద్దంశెట్టి హనుమంతరావు

రామకృష్ణ, రమ, బీచ్‌లో సముద్రానికి కాస్తంత దూరంలో కూర్చున్నారు. చల్లనిగాలి ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తూ ఉంటే, చిందర వందరగా ఎగిరి మొహం మీద పడుతోన్న ముంగురుల్ని సుతారంగా వెనక్కి నెట్టుతోంది రమ. ఉవ్వెత్తున లేచి పడుతోన్న కెరటాల్ని తదేకంగా చూస్తోంది. కెరటాలు సృష్టిస్తోన్న సంగీతము, మనస్సుని వుత్తేజ పరుస్తోంది. దూరంలో రేడియోలోంచి సినిమా పాటలు వినిపిస్తున్నయ్.

రామకృష్ణ, యివన్నీ పట్టించుకోవడం లేదు. రమ అందాన్ని రెప్ప వాలకుండా చూస్తున్నాడు.

"దర్మం పెయ్యండమ్మా!" దీనాతి దీనమైన ఓ స్వరం విని, అటుకేసి చూసింది రమ.

ఎదురుగా వికలాంగుడైన ఓ వ్యక్తి దేకుతూ వచ్చి చేయి చాచడం గమనించింది. ఆమె హృదయంక లుక్కుమంది. వానిటీ బాగ్‌లోంచి పదిపైసల నాణెం తీసి వాడి చేతిలో పెట్టింది. వాడు కృతజ్ఞతాభివందనం చేస్తూ, వెళ్ళిపోయాడు.

"పాపం!" అన్న పదం ఆమె నోట వెలువడింది, వెళ్ళిపోతున్న ఆ వికలాంగుణ్ణి చూస్తూనే.

"పాప మేమిటి?" అన్నాడు, రామకృష్ణ.

"వాణ్ణి చూశారు కదా! పూర్వజన్మలో వాడేం పాపం చేశాడో?" నిట్టూరుస్తూ అంది, రమ.

"వీడి విషయం యేమో గాని, యీ మధ్య నేను పేపర్లో చదివాను—కల్తీ నూనె వాడిన కొందరు వ్యక్తులు అంగవైకల్యం పొందినట్టు; అటువంటి వాడే వీడూ కావొచ్చు....కాకపోనూవొచ్చు. ఏదిఏమైనా ఈ రోజుల్లో వ్యాపారస్తులున్నారే, దేశానికి చీడపురుగుల్లా తయారయ్యారు. తోటిమానవుల్ని పీల్చి పిప్పి చేస్తున్నారు." ఆవేశంలో అనేశాడు గాని, అంతలోనే గుర్తుకొచ్చింది, రమ తండ్రి పెద్ద వ్యాపారస్తుడని. చప్పున తన తప్పుని సరిదిద్దుకున్నాడు. "ఐ యామ్ సో సారీ రమా! జనరల్‌గా అనేశాను. మరేం అనుకోకు" అంటూ క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు.

రమ నవ్వేసింది. నవ్వుతోన్న ఆమె మరీ అందంగా అగుపించింది, రామకృష్ణకి.

"జనరల్‌గా అన్నా, ప్రత్యేకించి మా నాన్నగార్ని అన్నా నేనేం బాధ పడను

రామం. ఎందుకూ అంటే, నువ్వు చెప్పింది నూరుపైసల నిజం గాబట్టి; మ యింట్లో మేం వాడుతోన్న నూనె గాని నెయ్యి గాని మా నాన్నగారు అమ్ముతున్న సరుకు కాదు. అవి ప్రత్యేకమైనవి. క సరుకు అమ్మడం తెలుసు గాని, తినడ ప్రమాదకరమనికూడా తెలుసుగా! అందు మా యింట్లో వాడం. హోల్ సేల్ మర్చె టుగా మానాన్న ఏవిఁటేవిఁటి చేస్తున్నా వివరాలు తెలీవు గాని, ఆయన చేస్తున్న అన్యాయమని, ప్రజా ద్రోహమని, విధంగా దేశ ద్రోహమని తెలుసు. అం కనే మా నాన్నగార్ని నేను అసహ్యిం కుంటాను'' అంది, రమ.

రామకృష్ణ, ఆశ్చర్యంగా ఆమెకే చూశాడు.

"నో-నో.... అది చాలా తప్పు రమ ఎవరి వృత్తిని వాళ్ళు మానేయడం అం సులభ సాధ్యమా? ఈనాడు నువ్వీ ఖరీ చీర కట్టావూ అంటే, మంచి ముత్యా హారం వేసుకున్నావూ అంటే, మీ నాన్న గారు డబ్బు గలవారై వుండటం వల్ల కదా! అంచేత, యింకెవరైనా ఆయన్ని ఏ విధంగా నిందించినా నిందించవచ్చుగా నువ్వు మాత్రం నిందించకూడదు.... అన్నాడు.

చప్పున అందుకుంది రమ. "అ మవ్వంటున్నావు. కాని, అది నీ హృ యపు లోతుల్నించి రాలేదు. కేవలం నను తృప్తి పర్చడానికి, నాకు కోపం రాకుం వుండడానికి అంటున్నావు. అంతే!'' అం విసురుగా.

"నన్ను నువ్వు అర్థం చేసుకోవడ లేదు రమా! మీ నాన్నగారు ఏదో విధం డబ్బు గడిస్తున్నారు గాబట్టే, నువ్వు సు జీవనాన్ని సాగిస్తున్నావు. అందు ఆయన్ని నిందించొద్దంటున్నాను. అందరి సుఖం కోసమే కదా ఆయన తా త్రయం....? కొన్నాళ్ళకి, ఆయన నిను మరో పెద్ద వ్యాపారునికిచ్చి పెళ్ళి చేస్తార అప్పుడు కాదనగలవా? నీ అదృష్టాని వొదులుకోగలవా?''

రమ తృళ్ళి పడినట్టు రామకృష్ణ కే చూసింది.

"ఏవిఁటీ? నా పెళ్ళి పెద్ద వ్యాపారస్తుని తోనా? అంటే, నన్ను దూరం చేసుకోవా లని నీ ప్రయత్నమా?'' చిరు కోపంతో అంది.

రామకృష్ణ, మెల్లగా ఓ నిశ్వాసం విడి చాడు. "నా ప్రయత్నం కాదు రమా! మీ నాన్నగారి ప్రయత్నం. ఆయన, బియ్యం వ్యాపారస్తుడు భీమశంకరం కొడుక్కి- నిన్నిచ్చి వివాహం చెయ్య నిశ్చయించి నట్టు నాకు తెలిసింది. వాళ్ళకి బోలెడు డబ్బుందిలే.''

"అయితే, పెళ్ళి చేసుకోమంటావా?'' పెంకిగా ప్రశ్నించింది.

"నీ యిష్టం. నేనేం చెప్పగల్ను?''

"నేను, నీకు తగిన అర్ధాంగిని కాలేనని నువ్వు చెప్పేస్తే, మా నాన్న నిర్ణయించిన సంబంధాన్ని అంగీకరిస్తాను....'' సూటిగ రామకృష్ణ మొహంలోకి చూస్తూ అందామె.

రామకృష్ణ యిరకాటంలో పడ్డాడు. "అదేం మాట రమా? నేనే నీకు తగిన వాణ్ణి కానేమో! నాలాంటి ఓ సామాన్య మైన లెక్చెరర్‌తో నీ వివాహాన్ని మీ నాన్న జరిపిస్తారంటే, నాకు నమ్మకం లేదు.... నాకేం ఆస్తి లేదు....బ్యాంకు బేలన్స్ అంతకంటె లేదు. నా చదువే నా ఆస్తి!''

"మా నాన్నగారు అంగీకరించకపోతే, నష్టమేం లేదు రామం. నీ ఇల్లు నాకు తెలుసు....వచ్చేయగల్ను.''

"మన మీద పగబట్టి, ఏ విధమయిన చర్యకైనా దిగుతారేమో మీ నాన్నగారు?''

"అన్నీ ఆలోచించాను రామం. మన సాన్నిహిత్యాన్ని సురక్షితంగా, సుస్థిరంగా వుంచగలిగే ధైర్యం, గుండె నిబ్బరం, చొరవ నీలో వుండాలి. అప్పుడెవ్వరూ మనల్నేవీఁ చెయ్యలేరు....''

"అందుకు సిద్ధమే నేను....''

"మరింకేం? మనం వెనుకంజ వెయ్య కూడదు....'' అనేసింది రమ, ఎంతో నిబ్బరంగా.

రామకృష్ణ, తృప్తిగ నిట్టూర్పు విడి చాడు. మరి కాస్సేపటికి, యిద్దరూ బైలు దేరి యింటి ముఖం పట్టారు.

* * *

అయిదురోజులు యిట్టే గడిచి పోయి నయ్. మధ్యాహ్నం విశ్రాంతి తరువాత, కాఫీ తీసుకుంటూ, ఎదురుగా వున్న కూతుర్ని వుద్దేశించి యిలా అన్నాడు, రామదాసు.

"అమ్మాయ్, నువ్వు చాలా అదృష్ట వంతురాలివమ్మా! భీమశంకరం గారని యిక్కడే ఓ పెద్ద వ్యాపారస్తుడున్నాడులే! నువ్వు పేరు వినే వుంటావు. అతని ఏకైక పుత్రుడు బి. ఎ. పాసై, ఉద్యోగం చేసే అవసరం లేకపోవడంతో, తండ్రికి వ్యాపార వ్యవహారాల్లో సహకరిస్తున్నాడు. ఆ అబ్బాయి నిన్ను వివాహం చేసుకోవా లన్న సంకల్పంతో వున్నాట్ట. భీమశంకరం గారు నన్నడిగారు. ఇంత గొప్ప సదవ కాశాన్ని వొదులుకుంటామా? మాటిచ్చే శాను. అయితే, నీ అభిప్రాయం కూడా తీసుకోవాలిగా! నువ్వూ కాదనవనే నా అభి ప్రాయం.''

రమ, ఆశ్చర్యపోలేదు. ఎందుకూ అంటే, యిటువంటి ప్రయత్నం సాగు తున్నట్టు, రామకృష్ణ ద్వారా వింది మరి! ధైర్యాన్ని చిక్కపట్టుకుంది.

"కల్తీ నూనె, నెయ్యి మొదలైనవి అమ్మి, ప్రజలను మోసగిస్తూ, తీరని ద్రోహం చేస్తూ, డబ్బు గడిస్తున్నానన్న తృప్తిలో, మీరు పాపాన్ని మూట గట్టు కుంటున్నారన్న నిజాన్ని మరిచి పోతు న్నారు. మీకు తోడుగా, బియ్యంలో రాళ్ళు కలిపి, ప్రజల కళ్ళల్లో దుమ్ము కొడుతూ, లక్షలు గడిస్తూన్న ఆ భీమశంకరంనే మీరు వియ్యంకుడిగా ఎన్నుకోవడం ఆశ్చర్యమేం లేదు. సమాన వియ్యమే మరి! కాని, నేను మాత్రం యీ వివాహానికి అంగీకరించను. ప్రజల జీవితాలతో చెలగాటమాడే రాతి గుండెగల వాళ్ళింట్లో కోడలిగా అడుగు పెట్టను'' అంది, నిస్సంకోచంగా.

రామదాసు, నివ్వెరపోయాడు. తన కూతురు రమయేనా యిట్లా మాట్లాడు

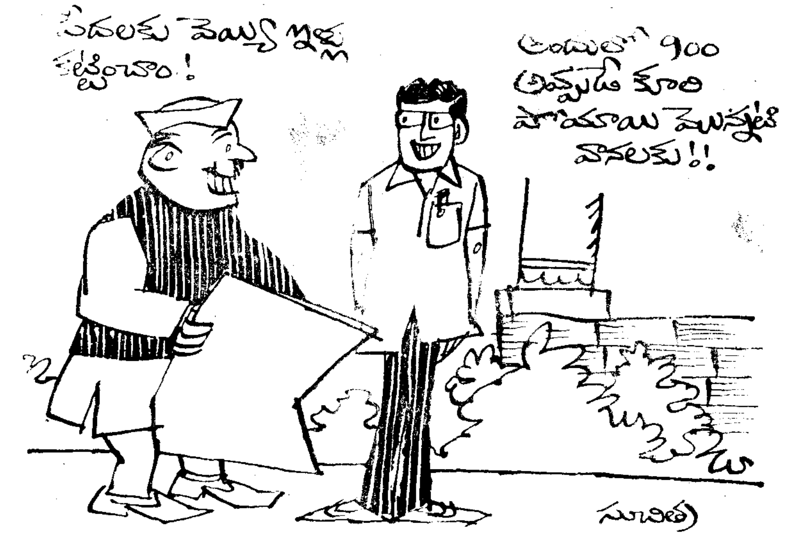

తున్నది? ఆ[illegible]కేం మతి చెడలేదు క[illegible] ... అనుకున్[illegible]

"ఏవి[illegible] ఆ మాటలు? [illegible], నీకేం మతిగా[illegible]యిందా? లేకపో[illegible] ఆ రామకృష్ణ [illegible] పడి, నీ అం[illegible]స్తనే మర్చిపోతున్నా[illegible] అన్నాడు కా[illegible]సీరియస్‌గా మొ[illegible]

"ఆయన [illegible] కాదు [illegible]న్నా! ఆయన మమత[illegible] ఆయ[illegible]టే, నాకు అభిమానం....గౌ[illegible]. అన్ని[illegible]టిని మించిన అనురాగం. ఆయన్నే నేను వివాహం చేసుకోవాలని నిర్ణ[illegible]ంచుకున్నాను." నిష్కర్షగా చెప్పింది, [illegible].

రామదాసు, మరీ విస్తుపోయా[illegible].... అతని కళ్ళల్లో అప్రయత్నంగా ఎర్ర[illegible]నం చోటు చేసుకుంది. కూతురి మొహ[illegible]లోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

"ఏవిటీ? ఆ దరిద్రుణ్ణి నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" రెచ్చిపోతూ వి[illegible]సుగా అన్నాడు.

రమ భయపడలేదు.

"ఆయనేం దరిద్రుడు కాదు న[illegible]న్నా! మీలా ఆయనకి పాపపు డబ్బు లేకపో[illegible]చ్చు. కాని, ఆయన చదువుకున్నాడు. [illegible]రవపీయమైన లెక్చరర్ వుద్యోగం చేసు[illegible]ని, నీతిగా, నిజాయితీగా బ్రతుకుతున[illegible]డు. నన్ను పోషించగల శక్తి, ఆయన[illegible] లేకపోలేదు." నిర్భయంగా అంది.

రామదాసు మొహం జేవురిం[illegible]ది. కళ్ళు నిప్పు కణాల్లా మెరుస్తున్నయ్.

"అయితే, నేను వాళ్ళకిచ్చిన [illegible]ాట పొల్లు కావల్సిందేనా?" అతని గ[illegible]తు గర్జించింది.

"అది నాతప్పు కాదు నాన్నా! మీ[illegible]ాట నిలబెట్టడం కోసం, నా జీవితాన్ని న[illegible]నం చేసుకునేటంతటి అమాయకురాల్నేం [illegible]ాదు నేను. నాకూ కొన్ని ఆశయాలున్న[illegible]."

"ఇదే నీ ఆఖరి నిర్ణయమా?" కో[illegible]తో అతని స్వరం ఖంగుమంది.

"నిర్ణయం ఎప్పుడూ ఒకేసారి [illegible]సుకోవడం జరుగుతుంది నాన్నా! ముఖ్య[illegible]ంగా వివాహ విషయంలో. దానికి మార్పంటూ వుండదు." ఎంత గర్జించినా తనేం భయపడదన్నట్టుగ మెల్లిగా చెప్పింది.

ఉద్రిక్తతతో వూగిపోయాడు రామదాసు.

"సరే! నిర్ణయాన్ని నువ్వు తీసుకోపడమే కాదు.... నేనూ తీసుకోగలను. ఆ భీమశంకరం గారబ్బాయితోనే నీ పెళ్ళి జరుగుతుంది. నువ్వెలా కాదంటావో నేనూ చూస్తాను. ఈ రోజునించీ, నువ్వా రామకృష్ణతో తిరక్కు. అర్ధమయ్యిందా?" గర్జించాడు.

తేలిగ్గా నవ్వేసి, అక్కణ్ణించి జారుకుంది రమ.

కూతురు అలా నవ్వినందుకు మండిపడ్డాడు రామదాసు. అదో ఛాలెంజిగా భావించాడు. ఎలాగైనా రమను, భీమశంకరం కోడలిగా చెయ్యాలి.... అన్న పట్టుదల, అతనిలో పరాకాష్టనందుకుంది.

* * *

మరునటి రోజు తెల్లవారేసరికి, రమ ఆమె పడక గదిలో అగుపించలేదు. తల్లి బావురుమంది. రామదాసు కూడా కంగారు పడ్డాడు. అయితే, ఆ కంగారులో అధిక పాళ్ళు కోపమే వుంది.

"అది ఆ త్రాష్టుడి దగ్గరికే వెళ్ళిం టుంది." కాస్తంత నిబ్బరం పడుతూనే అనేసి, రమ మంచం తలగడ కింద దొరికిన ఉత్తరాన్ని చదువుకున్నాడు. కోపంతో వణికిపోయాడు. అందులో యిలా వుంది:

"పూజ్యులు నాన్నగారికి,

నమస్కారములు.

మీతో పంతం బట్టి, నేను ఇంట్లోంచి వెళ్తున్నానని మీరనుకుంటే, అది శుద్ధ పొరపాటు. నా అభిప్రాయాన్ని, మీతో చెప్పాను. అప్పటికే నా వివాహం రామకృష్ణతో దైవ సాన్నిధ్యంలో జరిగింది. అందుకు తగిన ఆధారాలున్నయ్. ఈ విషయంలో మీరు మా మీద పగబట్టి, మాలో ఎవరికయినా ఏ విధమైన అపకారం జరిపినా, మీ మీద పోలీసువారు చర్య తీసుకుంటారు. అటువంటి ఏర్పాట్లు జరిగాయి. అంచేత, అటువంటి తెలివి హీనమైన ప్రయత్నాలు చేసి, ఇప్పటికే ప్రజల శాపనార్థాలందుకుంటున్న మీరు, మరీ నవ్వులపాలు కావద్దు. ఇదే నాకోరిక. మనిషికి కావల్సింది కేవలం డబ్బే కాదు నాన్నా! మానవత్వం, మంచి మనసూ వుండాలి. అప్పుడే మనస్సుకి ఓ విధమయిన తృప్తి, ఆనందం వుంటాయి. డబ్బున్నా, యీ రెండూ మీలో

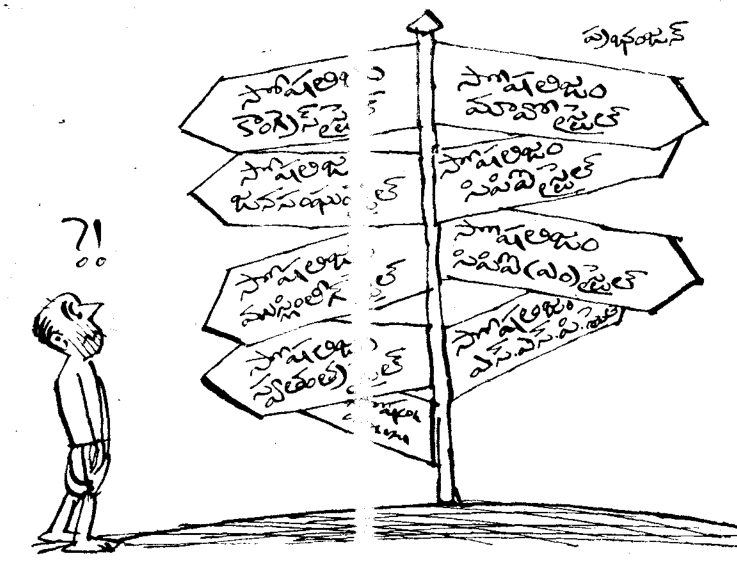

పూజ్యం....మీరు మనసు మార్చుకొని, నా దగ్గరికి వచ్చిన నాడే మనింట్లో నేను అడుగు పెడతాను. అమ్మకి నా నమస్కారములు.

ఇట్లు,
రమ-''

"ఉత్తరం రాయడంలో కూడా ఎం అహంభావం?'' పళ్ళు పట పటా కొ కాడు రామదాసు.

"అమ్మాయి యింట్లోంచి వెళ్ళి యిందన్న విచారానికి బదులు కోపగిం కుంటున్నారా? మీకు హృదయం లేదంే రాతి గుండె మీది....'' అంది భార రుద్దకంఠంతో.

"పోతే పోనీ! ఇటువంటి కూతు వున్నా ఒకటే....లేకున్నా ఒకటే నాకు కూతురే లేదనుకుంటాను.... వుక్రోషంతో అంటూ, ఆ వుత్తరాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చించి ఓ మూల విసిరేసి, విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

అతని భార్య మాత్రం కంట త పెట్టుకుంది. ఇంతకంటె ఆమె చెయ గలిగిందేమీ లేదు పాపం.

*   *   *

రోజులూ, నెలలూ నిర్విరామంగా సా పోతున్నాయ్. ప్రభుత్వ విధానాల్లో చాల మార్పు లొచ్చినయ్. తత్ఫలితంగా రామదాసు లాంటి చాలా మంది వ్యాపారస్తుల్ని కల్తీసామాన్లు అమ్మినందుకు, యింకా లాభాలు గడించాలన్న వుద్దేశంతో చాలా సామానుల్ని గోదాముల్లో దాచినందుకు, అరెస్టు చేశారు. ఆ విషయం తెలిసి వెంటనే అక్కడికి వచ్చింది భర్తతోపాటు రమ. చేతులకి బేడీలు వేయబడ్డ తండ్రిని చూసింది. ఆమె హృదయంలో ఎక్కడో బాధ కలిగింది. అయినా నిభాయించుకుంది. కూతుర్ని చూసి మొహం దించుకున్నాడు. రామదాసు.

"నాన్నా! మీమీద తండ్రి అనే గౌరవము తప్పించి, మరెటువంటి సానుభూతీ లేదు. మీరు చేసిన అన్యాయాలవల్ల, ఎంతమంది ప్రజలు వికలాంగులయ్యారో, అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్నారో వూహించడం కష్టం. ఆ పాపాలకి ప్రాయశ్చిత్తం యిది చాలదనుకుంటాను. వెళ్ళండి... కటకటాల వెనుక కొన్నాళ్ళుండి, మనస్సుని మరమ్మత్తు చెయ్యండి. మారండి. మనిషికి డబ్బే ప్రధానంకాదన్న నిజాన్ని తెలుసుకోండి....'' అంది కసిగా.

కన్నకూతురు, తండ్రిని యిలా అంటూ వుంటే, అక్కడ చేరిన వాళ్ళందరూ ముక్కు మీద వేలేసుకున్నారు. రామదాసు మీద యెవ్వరికీ సానుభూతి లేదుగా.... కొందరు నవ్వేరు.

రామదాసు కళ్ళల్లో [illegible] రున నీరు తిరిగింది. తన చుట్టూ చేరిన మనుషుల సానుభూతి యెట్లాగూ [illegible]. చివరికి తన కూతురి సాను[illegible] కూడా పొందలేని తన జీవితం [illegible] ర్థక మనుకున్నాడు. "అమ్మా, [illegible] నేను పాపాత్ముణ్ణే నమ్మా! వ్యాపార రీత్యా ఎన్నో ఘోరాలు చేశాను. ప్రజల్ని మోసం చేశాను. పీడించాను. నేను పాపం చేస్తున్నానని తెలిసి కూడా ధనాశ దయ్యాన్ని వదిలించుకోలేకపోయాను. చివరికి కన్న కూతురివయిన నిన్ను దూరం చేసుకున్నాను. ఈ శిక్ష చాలమ్మా! నన్ను క్షమించమ్మా రమా! నువ్వే గెలిచావు. నీ నిర్ణయాన్ని నేను మనస్ఫూర్తిగ అభినందిస్తున్నాను. నువ్వూ, రామకృష్ణ మనింట్లోనేవుండండి. అమ్మనీ, తమ్ముళ్ళనీ, చెల్లెల్నీ దిక్కులేని వారిగా చెయ్యకండి.'' అంటూ బావురుమన్నాడు.

ఎంతయినా రమ స్త్రీ. ఆయన కన్న కూతురు. ఆమెలోని స్త్రీ మనస్సు కరిగిపోయింది. ఆమె కళ్ళ వెంబడి అశ్రువులు జారిపడినయ్. మాట్లాడలేకపోయింది.

"వస్తానమ్మా....'' రుద్ధ స్వరంతో అంటూ పోలీస్ వేన్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు మొహం దాచుకుంటూ రామదాసు.

భార్యా, పిల్లల ఆక్రందనలు వినలేకపోయాడు. రామదాసు. వాళ్ళని సముదాయించడానికి రామకృష్ణ ప్రయత్నిస్తూ వుండటం చూసి, కొంత తృప్తి పడ్డాడు.

పోలీస్‌వేన్ కదిలింది. రమ రామకృష్ణతోపాటు అందరూ యింట్లోకి నడిచారు.

అక్కడ చేరిన జనం యేవేవేమిటో అంటున్నారు. అవన్నీ వినడం కష్టమని ఎంచి తలుపు మూసింది రమ. ఆమె హృదయం మౌనంగా యేడ్చింది. ★